

Це все було, трапилось і сталось, о зіронько моїх очей, коли Свійські тварини були дикими. Але найдикішим з-поміж диких тварин був Кіт. Ходив він сам, і всі місця йому були однакові. Чоловік, звісно, теж був дикий. Він ще навіть не почав приручатися, доки не зустрів Жінку, а вона йому сказала, що їй не до вподоби його дикі звички. Вона знайшла суху Печеру, щоб спати там, а не на купі мокрого листя; вона посипала в ній долівку чистим пісочком, і розвела в глибині Печери гарне багаття, і повісила суху шкіру дикого коня на вході до Печери хвостом донизу, і сказала: — Витирай ноги, любий, і в нас буде дім.

Того вечора, зіронько моїх очей, вони спекли на гарячому камінні дикого барана, присмачивши його диким часником і диким перцем; також на вечерю їли вони дику качку, фаршировану диким рисом з диким фенугреком, а ще дикі вишні й дику маракую. І Чоловік заснув коло вогню щасливий, як ніколи, а Жінка сіла й розпустила свої коси.

Вона взяла кістку від барана — міцну лопатку — і подивилася, який на ній гарний малюнок, і додала хмизу в багаття, а тоді почала чаклувати.

То була перша Чародійна пісня на світі.

А в Диких сирих хащах усі звірі зібралися там, де їм здалеку було видно вогонь, і гадали, що це за знак.

Тоді Дикий Кінь тупнув своїм диким копитом і сказав:

— О мої Друзі і Вороги, чому Чоловік і Жінка зробили таке велике світло у цій великій Печері і яка нам від того може бути шкода?

Дикий Пес підняв свій дикий ніс, і внюхав запах смаженої баранини, і сказав:

— Піду-но я подивлюся: по-моєму, це щось хороше. Коте, ходімо зі мною.

— Нняв! — мовив Кіт. — Я такий Кіт, який ходить сам, і мені всі місця однакові. Я не піду.